

Kiezen voor Gods weg

door Joyce

Ik was verliefd. ... Op een vrouw. Een vrouw! Met een schok besepte ik dat het echt waar was en dat ik me niets inbeelde. Mijn hart sloeg op hol als ze bij me in de buurt was, of als ik alleen maar haar parfum rook.

Eén keer eerder was ik verliefd geweest op een vrouw, maar dat had ik toen niet serieus genomen. In die tijd had ik een relatie met een jongen die me nogal overheerste, en dacht dat ik als een soort vlucht verliefd was geworden op een vrouw. Maar nu.... nu was het absoluut écht. Gisteravond kwam ze bij me aan de deur, vertelde dat ze een probleem had, begon te huilen en ik had haar tegen me aan gedrukt. Wat bonsde mijn hart! Hoe kwam het dat we elkaar ineens zoenden, voorzichtig, bang.... maar zo vol verlangen? Nu besepte ik dat ik mezelf al voor de gek had gehouden door te denken dat ze alleen maar een heel gave vriendin was. Ik hiéld van haar!

Roes

Esther en ik waren al een paar jaar vrienden. Vanaf het begin hadden we een 'klik' met elkaar. We geloofden allebei in God en wilden ons leven leiden tot eer van Hem. Een lesbische relatie was voor ons allebei niet 'logisch', maar we konden niet ontkennen wat we voor elkaar voelden. In het begin van onze relatie - die al snel uitgroeide tot een lichamelijke, seksuele relatie - leefden we allebei in een roes. Niets was nog leuk zonder de ander. Toch was er op de achtergrond een voortdurende twijfel, een knagend gevoel of dit wel 'goed' was. We wílden zo graag dat God het kon zegenen! We woonden in een christelijke leefgemeenschap, en het werd voor de mensen om ons heen al snel duidelijk dat wij méér hadden dan een gewone vriendschap. Ze oefenden druk op ons uit om de relatie te verbreken en probeerden ons uit elkaar te houden. Daarom zochten we elkaar in het geheim op, en deden daarnaast of er niets aan de hand was. Toch groeide in mij een zekere irritatie. Esther werd meer en meer afhankelijk van mij en hoewel ik zelf ook moeilijk zonder haar kon, voelde het als een last die ik van me wilde afschudden. Door de druk van de leefgemeenschap, mijn groeiende irritatie, de last van ons dubbelleven, maar vooral het knagende schuldgevoel naar God besloot ik een punt te zetten achter onze relatie. Rigoureuus verbrak ik ieder contact en gooide - met pijn in mijn eigen hart - de hoorn erop als ze belde. Met niemand kon ik daarover praten, want er was toch niets tussen ons aan de hand? Dan kon ik dus ook geen liefdesverdriet hebben... en als ik die al had, dan moest ik maar even doorbijten: onze relatie was tenslotte verkeerd. Iedere nacht lag ik jankend in bed, met pijn van gemis, maar vooral van eenzaamheid omdat ik met niemand kon praten over waar ik doorheen ging. En overdag weer vrolijk zijn... Eén keer hielde ik het niet meer uit en belde ik de EHAH in Amsterdam (Evangelische Hulp aan Homofielen). Ik was het in die tijd niet eens met hun standpunt, maar kreeg wel alle ruimte en veiligheid om te praten, te huilen, los te laten...

Ik besloot om het nooit opnieuw zover te laten komen. Maar toen ik met Kim, een goede vriendin in de auto zat (die een soortgelijke situatie als ik had meegemaakt) en we tegen elkaar zeiden: „Dit nooit weer!“ voelde ik de angstige gedachte opkomen dat ik misschien toch weer verliefd was geworden. Dit keer op haar... Ik hield mezelf voor dat het juist mijn angst was om verliefd te worden, die deze gedachte bij me wakker maakte. Maar toen Kim een week op vakantie ging,

voelde ik hetzelfde gemis als bij Esther. Ik wilde bij haar zijn! Vlak voor haar vertrek vertelde ik per e-mail wat ik voelde. Ze reageerde niet. Een week lang leefde ik in spanning. Hoe had ze het opgepakt? Toen ze terugkwam hadden we een gesprek, waarin ze zei dat mijn e-mail heel confronterend was geweest. Ze had met dezelfde gevoelens geworsteld en wist nu dat het een verloren strijd was.

Twijfels

Deze relatie was anders, volwaardiger en evenwichtig. We gingen al snel samenwonen en droomden ervan een huis te beginnen om probleemjongeren op te vangen en ze zo in contact te brengen met Jezus. Ik vroeg of ze met me wilde trouwen, en ze zei ja. Maar ook nu kwamen de twijfels van binnenuit opzetten. Dit keer was er geen druk van buitenaf die onze relatie belemmerde. Mijn moeder was (en is) gek op Kim en mijn zus vertelde dat homoseksuele relaties in haar gemeente werden ingezegend. Ook mijn broer maakte er geen enkel punt van, bekende zelfs dat ook hij zelf eens verliefd was geweest op een man. Maar het knaagde...ik voelde hoe mijn relatie met Jezus eronder leed. Oh, ik merkte nog steeds dat Hij van me hield, en dat Hij naar me verlangde. Maar ik zag ook een blik in zijn ogen, een verdrietige blik, van een bedrogen minnaar die wacht tot je met de waarheid komt...Daarom ging ik boeken lezen, theologische verantwoordingen van homoseksuele relaties. Ik wilde dat het dit keer goéd zou gaan, dat deze relatie zou blijven. Ik las alles over Paulus, over Romeinen, Leviticus...wat wilde ik graag de toelichting geloven die deze theologen daar op gaven. 'Tijdsgebonden geboden', 'cultuurgebonden uitspraken', 'seksuele uitspattingen die niet vergeleken konden worden met liefdevolle trouwe relaties...' Toch kwam ik er niet uit, want hoe hardnekkiger ik probeerde vast te stellen dat God achter onze relatie kon staan, hoe sterker de innerlijke overtuiging werd dat ik mezelf voor de gek hield. Bovendien zag ik allerlei gaten in de theorieën die ik las. Daarom besloot ik de anti-homothologie te bestuderen, om te kijken welke kritiek ik daarop kon geven. Ik werd kwaad op mensen en theologen die beweerden dat veel homoseksuele gevoelens ontstaan vanuit innerlijke verwonding, door negatieve ervaringen met het andere geslacht. Als ik eerlijk was, dan herkende ik wel wat ze beweerden: mijn relatie met mijn vader was slecht geweest, en ook met andere mannen had ik talloze rotervaringen gehad. Maar het mócht niet zo zijn dat die dingen mijn liefde hadden misvormd. Hoezo misvormd; mijn liefde was oprecht en zuiver! En hoe dan ook: ik was vastbesloten om te bewijzen dat God onze relatie kon goedkeuren. Dat moest!

Oorsprong

..En toen zei iemand, een lesbische vrouw, die jaren daarvoor had gekozen voor een celibatair leven, tegen mij: „Ik kom er gewoon niet onderuit, omdat het in Genesis zo duidelijk staat. God schiep man en vrouw.”

Die woorden haakten zich vast in mijn hart. Genesis, het verhaal van het begin der schepping, de oorsprong zoals God het heeft bedoeld, het doel waarnaar ik streef en de paradijselijke situatie waar we allemaal naar terugverlangen...en daar gaat het God om een man en een vrouw. Na de zondeval is alles aangetast, ook ons gevoel. Geestelijke machten uit het rijk der duisternis hebben hun invloed op ons leven (soms vanuit het voorgeslacht) en mensen zijn niet meer zoals ze oorspronkelijk waren bedoeld. Maar ik kende God goed genoeg om te weten dat Zijn gedachten

volmaakt en goed zijn. Hij wil dingen herstellen in die heerlijke situatie van voor de zondeval. Geen dood meer, geen ziekte, maar ook geen kwellende angst meer, geen furieuze boosheid, geen vaderloosheid meer. Geen verknipte emoties of verwrongen herinneringen.

Een lesbische vriendin zei laatst tegen me: „Ik geloof dat God ook lesbische relaties heeft gegeven.” Ik ging tegen haar in, want zo staat het niet in de bijbel. Ik geloof, dat alles wat in de bijbel staat representatief is voor Gods bedoeling. Dus als God man en vrouw schiep (en dat althans laat opnemen in de bijbel), dan is dát representatief voor Zijn wil. Als er al man-man/vrouw-vrouw relaties waren, dan zijn die gekomen na en door de zondeval.

Maar wat vond ik dat moeilijk om te aanvaarden toen ik zoveel van Kim hield! We kregen ruzie. „Je wilde zelfs met mij trouwen! En nu zeg je dat het niet meer kan?!” riep ze. Oh, het deed zo'n pijn, zo'n vreselijke pijn van binnen. Maar de waarheid die ik steeds had willen verdringen, was simpelweg niet meer te ontkennen.

Vertrouwen

Weet je, God houdt van mij. Van alle mensen trouwens. Dat staat als een paal boven water, wat je ook doet. Er is alleen een probleem, en dat is de zonde. Alle mensen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, staat in Romeinen. Dat geldt voor ieder mens. We moeten ons dan ook niet met elkaar gaan vergelijken - natuurlijk kom ik er beter af dan een Dutroux of Hitler. Natuurlijk kom je er dan in een trouwe homoseksuele relatie beter uit dan een incestueuze vader. Maar het gaat erom dat we ons vergelijken met Gods heiligheid en Zijn oorspronkelijke plan met ons. En dan geldt voor iedereen hetzelfde: we hebben gezondigd en daardoor is er scheiding tussen ons en God. Wil je bij God komen, dan moet je heilig en rechtvaardig zijn. Dat kun je op twee manieren bereiken. Ten eerste, door je aan de wet te houden. Goed te leven, maar dan ook helemaal onberispelijk te zijn, want de wet is een geheel en wie de wet op één punt overtreedt, overtreedt de hele wet (Jakobus). Onhaalbaar dus... De tweede mogelijkheid is rechtvaardigheid door te geloven in Jezus Christus. In dat geval erken je Gods oorspronkelijke bedoelingen en dat je daartegen gezondigd hebt. Je draagt de heerschappij weer over aan God en onderwerpt je aan Zijn wil. En dat is moeilijk, want daar kruist jouw wil met Gods wil. Het gaat er niet in de eerste plaats om dat je breekt met homoseksualiteit. Waarom zou je? Om je rechtvaardigheid bij God te verdienen? Wat een onzin! Niemand is zo goed en heilig dat hij/zij volmaakt is in Gods ogen. Nee, de enige reden om te breken met je homoseksualiteit, is dat je God hebt leren kennen en dat je vertrouwt dat Hij goed is. Alleen vanuit die relatie met God, jouw liefhebbende Vader, kun je de motivatie vinden om je leven te gaan richten naar Zijn oorspronkelijke bedoelingen. Daar zit geen dwingende wet achter, maar een innerlijk verlangen...

Dat was de grootste strijd: Vertrouw ik op God, geloof ik echt dat Hij goed is en dat Zijn plannen met mij heil brengen? Dat Hij dat ook kan, als ik Hem gehoorzaam... Of geloof ik de leugen van satan, namelijk dat God mij iets goeds onthoudt. Dat God het mij niet gunt? Dat was satans allereerste leugen in Genesis: „God heeft zeker wel gezegd dat je nergens van mag eten? Al die lekkere vruchten en God gunt je dat natuurlijk niet...” Satan trekt Gods wezen - Zijn goedheid en Zijn liefde voor de mens - in twijfel - en dat doet hij nog altijd. Durfde ik echt op God te vertrouwen en vanuit dat vertrouwen ook te kiezen voor Zijn weg? Durfde ik vanuit dat geloof ook af te rekenen met dingen die Hij zonde noemt, of bepaal ik zelf wat zonde is, wat goed en

fout is (om nog even bij Genesis te blijven). Oh, er worden zoveel redeneringen opgeworpen tegen Gods wijsheid - het kruis. Sterven aan jezelf en leven voor God - niet om rechtvaardigheid te verdienen, maar omdat ik ernaar verlang Gods doel met mijn leven tot stand te zien komen - durf ik dat? Maar dat is bekering! Ik weet dat God goed is. Er is niets in mij wat daaraan twijfelt, zelfs als het soms wel eens moeilijk is om vanuit dat geloof, dat vertrouwen, die zekerheid te handelen. En als ik nu terugkijk, dan zie ik dat het ontbreken van vaderschap in mijn leven wel degelijk één van de medeorzaken is van mijn lesbische gevoelens. Dat had ik in een eerder stadium niet willen toegeven, maar toen ik dat eenmaal wél deed, kon God me gaan genezen in een heel kwetsbaar deel van mijn leven.

Er volgde een hele moeilijke tijd. Nu had ik niet alleen te vechten tegen mijn eigen gevoel, mijn liefde, maar ook nog eens tegen de vragen van mijn familie: „Waarom doe je zo moeilijk? God vindt het echt niet erg dat je een relatie met Kim hebt!” Anderzijds zei mijn beste vriendin: „Zit je daar nou nog mee?” toen ik vertelde hoe moeilijk ik het had met het verbreken van mijn relatie met Kim. Ik vocht aan twee kanten tegelijk! Ik heb me nog nooit - volgens mij overdrijf ik het niet als ik dat zeg - zo beroerd gevoeld, en tegelijkertijd zo zeker van mijn zaak. Ik wist dat ik een goede beslissing had genomen. God gaf kracht, innerlijke rust. Ik kon Jezus weer recht in de ogen kijken, en Hij straalde!